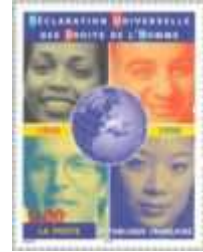

Ήρθε Γράμμα στο Σχολείο Παγκόσμια Ημέρα κατά του Ρατσισμού 21 Μαρτίου 2015

Ευ Αγωνίζεσθαι δια των Ελληνικών Γραμματοσήμων

Το συγκεκριμένο γραμματόσημο εκδόθηκε από τη Γαλλία το 1998. Γιατί προτίμησε ο Δημιουργός του γραμματόσημου να συμβολίσει τον ρατσισμό με αυτά τα πρόσωπα; Ποιες οι διαφορές μεταξύ τους και σε τι εξυπηρετούν;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ κατά του ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Γενικά

Η Παγκόσμια Ημέρα για την Εξάλειψη των Φυλετικών Διακρίσεων εορτάζεται κάθε χρόνο στις 21 Μαρτίου. Καθιερώθηκε το 1966 από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών σε ανάμνηση ενός τραγικού συμβάντος, που συγκλόνησε την παγκόσμια κοινή γνώμη.

ΠΗΓΗ: <http://www.sansimera.gr/worldays/6#ixzz3Uu5N3bBO>

Ορισμός

Ρατσισμός ονομάζεται η διάκριση σε βάρος ατόμων, κοινωνικών ομάδων ή κατηγοριών ατόμων, που προσδιορίζονται με βάση τα φυλετικά ή και πολιτισμικά τους χαρακτηριστικά, με συνέπεια την ανάπτυξη αισθήματος υπεροχής και ανωτερότητας προς αυτούς. **Φυλετικός:** διακρίσεις βασισμένες στη διαφορετικότητα του χρώματος ή εναντίον φυλών του τρίτου κόσμου. **Εθνικός:** η αίσθηση της υπεροχής ενός έθνους έναντι των άλλων (εθνικισμός, σοβινισμός). **Κοινωνικός:** διακρίσεις βασισμένες σε πολιτικές, ιδεολογικές, πνευματικές, οικονομικές, πολιτιστικές διαφορές, διακρίσεις σε βάρος των γυναικών, των μειονοτήτων, των ατόμων με ειδικές ανάγκες.

Απόσπασμα από άρθρο στην εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ, 1 Απριλίου 2001

«...Ως συντονίστρια τους ευρύτερου σχολικού προγράμματος για τη μείωση των προκαταλήψεων και του ρατσισμού είχα την τύχη να παρακολουθήσω σε ένα νηπιαγωγείο τους Βοστώνης την ακόλουθη σκηνή: ένα παιδάκι ρώτησε «κυρία, γιατί υπάρχουν άνθρωποι με διαφορετικό χρώμα;». Αυτή ήταν μια κρίσιμη στιγμή που θα μπορούσε να διαμορφώσει τη στάση αυτού του παιδιού για την υπόλοιπη ζωή του. Η δασκάλα ζήτησε από το παιδάκι να βγάλει το μπλοκ ζωγραφικής του και τους μαρκαδόρους του και να ζωγραφίσει μια εικόνα με ένα μόνο χρώμα. Όταν τελείωσε τον ρώτησε αν του άρεσε η ζωγραφιά του. Χωρίς δισταγμό απάντησε όχι γιατί ήθελε να βάλει περισσότερα χρώματα. Η δασκάλα τους εξήγησε ότι αυτό ακριβώς ήθελε και η φύση, να δημιουργήσει πολλά και διάφορα είδη με αλλιώς χρώματα. Του θύμισε τα λουλούδια με τα διαφορετικά σχήματα, χρώματα και αρώματα που παρ' όλα αυτά είναι ίδια και τα αποκαλούμε όλα λουλούδια. Μίλησαν και για τους ανθρώπους που είναι ανάλογοι με τους μαρκαδόρους του, όλοι φτιαγμένοι από το ίδιο υλικό αλλά με άλλο χρώμα. Η απάντηση του φάνηκε ικανοποιητική γιατί δεν επέμεινε αλλά έτρεξε πίσω τους περιπέτειες και ασχολίες του πεντάχρονου κόσμου του.

Γονείς ή δάσκαλοι και παιδιά μπορούν να ξεκινήσουν τη συζήτηση για τους προκαταλήψεις, τον ρατσισμό και τον πολιτισμικό πλουραλισμό με τους παρακάτω ερωτήσεις: Τι σημαίνει πολιτισμικός πλουραλισμός; Γιατί είναι σημαντικός; Θέλεις να μάθεις παραπάνω πράγματα για τους ανθρώπους; Ποιους; Πώς μπορείς να το κάνεις; Τι σημαίνει «κοινωνική ομάδα», τι σημαίνει «κοινωνία» και ποιες τους λέξεις και έννοιες συνδέουμε μαζί τους; Τι σου αρέσει και τι όχι στη δική σου κοινωνική ομάδα; Πώς θα μπορούσαν οι άνθρωποι στη δική σου κοινωνική ομάδα ή χώρα να ζουν μαζί αρμονικά;»

Λίζα Βαρβόγλη

Εφημερίδα «Το ΒΗΜΑ», 1 Απριλίου 2001

Παρακάτω παρατίθεται ένα Παραμύθι που έγραψε η Διευθύντρια του 10ου Δημοτικού Σχολείου Χανίων και δραματοποιήθηκε από τους μικρούς μαθητές στα πλαίσια των δράσεων ενάντια του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, ελπίζοντας για ένα καλύτερο Αύριο.

Παραμύθι Χωρίς Σύνορα

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μεγάλο και απομακρυσμένο δάσος βρισκόταν ένα μικρό πανέμορφο, χαμογελαστό χωριουδάκι. Εκεί βρέθηκε μια παρέα δέκα παιδιών από διαφορετικά μέρη του κόσμου, που στάλθηκαν από μερικούς ερευνητές-επιστήμονες, που μελετούσαν τη «διαφορετικότητα» και το «ρατσισμό».

Το ένα παιδί δεν ήξερε τη γλώσσα και τις συνήθειες των άλλων παιδιών και κάθε μέρα που περνούσε η ζωή τους γινόταν όλο και περισσότερο ανιαρή και ανυπόφορη.

Ο ΜΙΝΩΑΣ ο Σούπερ- ήρωας, ήταν Κρητικός και πίστευε ότι ήταν δυνατός σαν το λιοντάρι.

''Ούτε μύγα δεν κάθιζε στο σπαθί του''.

Να κι ο ΚΑΡΛΟΦΟΡΟΣ ο ανυπόφορος που ήταν Πορτογάλος και δεν ευχαριστιόταν ποτέ και με τίποτα. Γκρίνιαζε συνεχώς και ήθελε να είναι πάντα ο νικητής στους αγώνες δρόμου, που διοργάνωνε ο ίδιος με το ΡΟΖΑΡΙΑ τον ΑΠΟΡΙΑ, που ήταν Αιθίοπας και του άρεσε να ρωτάει τους άλλους για χίλια δυο πράγματα, αλλά κανείς δεν καταλάβαινε και δεν μπορούσε να λύσει τις απορίες του. Έτσι σχεδόν πάντα η λύπη ήταν ζωγραφισμένη στο μικρό του προσώπακι και το βιβλίο ο μόνος αχώριστος, πραγματικός φίλος του.

Η ΠΙΤΣΑ η Μουσίτσα, τον συμμεριζόταν αλλά δεν μπορούσε να τον βοηθήσει ,γιατί ήταν Ιταλίδα και ήταν συνέχεια κατσουφιασμένη, μιας και της έλειπαν οι σπέσιαλ πίτσες και οι μυρωδάτες μακαρονάδες. Ήταν τα αγαπημένα της φαγητά, αλλά δεν μπορούσε να τα γευτεί πουθενά, αν και τα αναζητούσε, στο μικρό, χαμογελαστό χωριουδάκι.

Να και η ΛΟΛΙΤΑ η Ψηλομύτα ,η Γαλλιδούλα, που ήταν όμορφη ,φινετσάτη και πάντοτε περιποιημένη, αν και δε διέθετε αρκετά από τα αξεσουάρ της. Κανείς όμως δεν την πρόσεχε, δεν έδειχνε το θαυμασμό του γι'αυτήν ,πράγμα που επιζητούσε συνέχεια η Ψηλομύτα η ΛΟΛΙΤΑ και δεν έβρισκε ανταπόκριση. Ήταν ο μεγάλος καημός της.

Όμως και η ΠΟΛΑ η Ξερόλα είχε απέραντο καημό. Ήταν από την Αγγλία και ήθελε όλη η παρέα να ανταποκρίνεται στις προσταγές της. Θεωρούσε τον εαυτό της πάνσοφο, δε δεχόταν αντιρρήσεις από κανέναν και για τίποτα .Ιδιαίτερα ερχόταν πάντα σε σύγκρουση με την ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΙΑ τη Τέλεια, τη μελαχρινή Ουκρανέζα. Κάθε της κίνηση γινόταν προγραμματισμένα , με την παραμικρή λεπτομέρεια. Τίποτα δεν το άφηνε στην τύχη του, γι'αυτό ήταν συνέχεια σκεφτική και πολύ στενοχωρημένη .Προσπαθούσε

όμως να κρύψει την πίκρα της πίσω από ένα παιδιάστικο χαμόγελο, όχι όμως σαν το μεγάλο χαμόγελο που είχε ο ΑΡΜΑΝΤΑΙΟΣ ο Πειναλέος, ο Γερμανός. Ήταν χοντρούλης και ήθελε όλο κάτι να μασουλάει. Επιθύμησε τα μεγάλα Σούπερ-μάρκετ και τα απέραντα ράφια με τις σοκολάτες, τις καραμέλες και τις χίλιες δυο λιχουδιές!

Ταίριαζε πολύ με τον ΜΑΝΟΛΗ το Χαζοβιόλη, τον Έλληνα. Κυκλοφορούσε πάντα με το κουρδιστό του παπάκι και ήταν "μέσα στην καλή χαρά" Έκανε ότι χαζομάρα του περνούσε απ' το μυαλό, προκειμένου να τραβήξει την προσοχή των άλλων παιδιών.

Τελευταίος της παρέας ήταν ο ΑΧΜΕΤΑΚΟΣ ο Φιλαράκος, που ήταν από την Τουρκία. Ξεχώριζε απ' τα άλλα παιδιά, γιατί ήταν πολύ αγαπητός και έτρεφε φιλικά αισθήματα για τους άλλους.

Οι μέρες και οι νύχτες στο χαμογελαστό χωριουδάκι περνούσαν, ενώ τα παιδιά έχαναν το κέφι και τη ζωντάνια τους, νοσταλγώντας όλο και περισσότερο την πατρίδα τους και τις οικογένειές τους.

Έτσι η φιλία και η φιλοξενία άρχισαν σιγά-σιγά να χάνουν την αξία τους. Κανένας δεν επικοινωνούσε με τον άλλο, κάθε παιδί κλεινόταν όλο και περισσότερο στον εαυτό του, πιστεύοντας ότι κανένας δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό.

Το γέλιο του χαμογελαστού χωριού κουράστηκε κι έφυγε. Το χαμόγελο των παιδιών γλίστρησε και έπεσε μαζί με τα βατράχια στη λιμνούλα, γιατί τα νούφαρα ζήτησαν να τους κάνουν συντροφιά. Εκείνο το χαμόγελο είχε αποκοιμηθεί! Τώρα και καιρό, δεν έλεγε να ξυπνήσει και όλοι νόμιζαν πως είχε πνιγεί....

Ξαφνικά, μέσα σε όλα αυτά, άρχισε να κατσουφιάζει και η ίδια η φύση. Εκεί που ήταν όλα ήσυχα και ήρεμα ,δυνατές βροντές και αστραπές ξεχύθηκαν, σαν άγρια θεριά, προς όλα τα σημεία του ορίζοντα.

Τα πουλιά που ζούσαν στο μικρό δασάκι και κελαηδούσαν τόσο όμορφα και μελωδικά, καθώς και οι πεταλούδες με τα πολύχρωμα φτερά τους, έφυγαν και πήγαν να φτιάξουν αλλού τις φωλιές τους. Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από τα βαριά σύννεφα και το σκοτάδι πήρε τη θέση του, κυριαρχώντας γι' αρκετό διάστημα.

Τα ζώα έτρεξαν φοβισμένα να κρυφτούν, τα λουλούδια έσκυψαν μαραμένα τα κεφαλάκια τους και τα δέντρα άρχισαν να χάνουν τα φύλλα τους.

Για πρώτη φορά, κάθε ένα παιδί από τη μικρή παρέα άρχισε να αισθάνεται το βάρος της μοναξιάς και του φόβου και ένιωσε άμεσα την ανάγκη της συντροφιάς των άλλων παιδιών.

Η Πόλα η ξερόλα έτρεξε φοβισμένη και έπεσε στην αγκαλιά του Ροζαρία του απορία, που είχε κιτρινίσει σαν το λεμόνι. Τα δυο παιδιά, πιασμένα χέρι-χέρι, πήγαν και βρήκαν την Πίτσα την μουσίτσα, που ήταν μαζεμένη σε μια γωνιά του κήπου και σκεφτόταν πόσο ανόητη ήταν, που έβαζε πάνω απ' όλα την ανάγκη για εκλεκτό φαγητό.

Η παρέα των τριών παιδιών ξεκινά να συναντήσει τον Μανόλη το Χαζοβιόλη, που απελπισμένος έψαχνε να βρει το αγαπημένο του κουρδιστό παπάκι, τη μάσκα του και τα βατραχοπέδηλά του. Ευτυχώς που βοήθησαν τα τρία παιδιά και τα βρήκε γρήγορα. Το χαμόγελο σιγά-σιγά άρχισε να αχνοφαίνεται και οι τέσσερις φίλοι μαζί, ξεκινούν να βρουν τη Λολίτα τη μεγάλη.

Ο αέρας έχει πάρει μακριά το αγαπημένο της καπέλο και ακουμπισμένη σ' ένα παγκάκι κλαίει απαρηγόρητα.

Να σου , εκείνη τη στιγμή, προβάλλει ο Μίνωας ο Σούπερ-ήρωας, φορώντας την

κόκκινη μάσκα του και έχοντας το κίτρινο καπέλο στην αγκαλιά του. Η Λολίτα ευτυχισμένη έπεσε επάνω του και τον ευχαρίστησε μ' ένα γλυκό φιλί.

Το όμορφο παρεάκι συνεχίζει να ψάχνει με αγωνία για τα υπόλοιπα παιδιά, που δεν έχουν δώσει κάποια σημεία ζωής. Ενώ διασχίζουν αγκαλιασμένα το δρόμο, σαν σίφουνας περνάει από μπροστά τους ένας ποδηλάτης ,που δεν είναι άλλος από τον Καρλόφορο τον Ανυπόφορο. Έχει μαζί του όλα του τα μπαγκάζια και είναι έτοιμος για αναχώρηση. Για κακή του όμως τύχη πέφτει πάνω σ' ένα πεύκο και όλα του τα υπάρχοντα σκορπίζονται δεξιά και αριστερά! Αλαφιασμένη φτάνει στον τόπο του δυστυχήματος η Γκαμπριέλια η Τέλεια, που πάντα ήθελε να πει δυο γλυκά λογάκια στον Καρλόφορο, αλλά δεν ήξερε πορτογαλέζικα!

Τώρα ήταν η κατάλληλη ευκαιρία να δείξει και ο Καρλόφορος τη συμπάθειά του, στη μικρή και χαριτωμένη Γκαμπριέλια. Τα άλλα παιδιά έτρεξαν και μάζεψαν στα γρήγορα τα πράγματά του, τα ταχτοποίησαν και όλοι μαζί αγκαλιά, συνεχίζουν την αναζήτηση των χαμένων φιλοξενούμενων.

Ανακαλύπτουν τον Αμανταίο τον πειναλέο, που ήταν σκυμμένος μέσα σ' ένα μεγάλο άδειο καζάνι και ονειρευόταν αχνιστές τραγανές πατάτες. Να όμως που το όνειρό του έγινε πραγματικότητα, με τη βοήθεια του Αχμετάκου του φιλαράκου, που σκέφτηκε να μοιραστεί μαζί του τα τελευταία του σουτζουκάκια.

Το θαύμα είχε γίνει. Η καλή Νεράιδα που ακούει στο όνομα <<ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ>> με τη βοήθεια της κόρης της, που λέγεται <<ΦΙΛΙΑ>>, κατάφεραν σε σύντομο χρόνο να ενώσουν τα χέρια και τις ψυχές των παιδιών.

Για πρώτη φορά βρέθηκαν όλα μαζί, πιασμένα χέρι-χέρι ή αγκαλιασμένα και κατάλαβαν πόσο όμοια είναι μεταξύ τους, παρά τα ανόμοια εξωτερικά τους χαρακτηριστικά. Κάθε ένα παιδί μπορούσε να κερδίσει τη φιλία και την εμπιστοσύνη του άλλου με τα απλούστερα πράγματα του κόσμου.

Όλα μαζί μπορούσαν να κάνουν αυτά που δεν μπορούσε να κάνει καθένα μόνο του. Από εκείνη τη στιγμή ήταν μια αχώριστη παρέα, χαρούμενη και ευτυχισμένη.

Άλλοτε έπαιζαν στη λίμνη με τις πολύχρωμες μαργαρίτες, με τα ζωηρά ψαράκια, τα παμπόνηρα νερόφιδα και τις τρελούτσικες χελωνίτσες.

Άλλοτε πάλι έπαιζαν κρυφτό πάνω στο καταπράσινο χορτάρι ή σκαρφάλωναν πάνω στα πλατύφυλλα δέντρα και προσπαθούσαν να επικοινωνήσουν με τους μικρούς πτερωτούς τους φίλους, τα πουλιά.

Όλη η αγαπημένη παρέα χαιρόταν το ηλιοβασίλεμα, τραγουδώντας τραγούδια απ' τις δικές τους χώρες, χορεύοντας τους παραδοσιακούς τους χορούς , ταξιδεύοντας, με βάρκα τη φαντασία τους, στους δικούς τους τόπους, προσεγγίζοντας έστω και νοητά τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Για ώρες πολλές κοιτούσαν από ψηλά το φεγγάρι και σκεφτόταν πώς ο ήλιος θα προβάλλει χαμογελαστός μετά από λίγο, θα ξαναλάμψει το μικρό χωριουδάκι και θα φωτίσει τις μοναχικές ψυχούλες τους.

Ένα βράδυ με πανσέληνο, ατενίζοντας την Πούλια και τον Αυγερινό, από το ψηλότερο σημείο του βουνού, έδωσαν υπόσχεση μεταξύ τους ότι το μήνυμα που πήραν, με τη βοήθεια των καλών Νεραίδων, θα προσπαθούσαν να το μεταφέρουν ως τα πέρατα του κόσμου, έχοντας για θερμούς βοηθούς και συμπαραστάτες όλα τα παιδιά της Γης.

Πρέπει να καταλάβουν μικροί και μεγάλοι, ότι είναι περισσότερα τα πράγματα που μας ενώνουν, παρά αυτά που μας χωρίζουν.

Έτσι θα ζούμε εμείς καλά και οι άλλοι ακόμα καλύτερα, ευχάριστα, ειρηνικά και συνεργάσιμα.

ΤΕΛΟΣ

Κληματσάκη Μαρία
Διευθύντρια 10^{ου} Δημοτικού Σχολείου Χανίων

